

esgaubett/esgobeit 'esgroueït' (Olot, veg. ací III, 345b 2-18); menys probable la de GUBIA 'podadora', cat. *gubiar* 'tallar amb escarpra de fuster', encara que GUBIA tingué variant GULBIA, veg. GÜBIA; o que sigui degut al contacte amb *segall(a)* 'cabra jove' o amb *sogall* 'corda'. Quant a *segòvra* 'còlic de les ovelles' segons Amades (BDC XIX, 205), fa falta comprovar si no hi ha malentès del significat, com sovint li passava a Amades.

Segrantalla, segrantana, V. *sargantana* *Segre*, V. *seguir* *Segregació, segregar*, V. *gregari* *Segrelles, Segreny*, V. *seguer* i *seda*

SEGRESTAR, pres del ll. *sequestrare* 'dipositar judicialment en poder d'un mediador', derivat de *sequester* 'dipositari mitjancer' (derivat de *sequi* 'seguir', 'trobar-se al costat'). □ 1.ª doc : *sequestrar*, fi S. XIII; *secrestar*, 1392; *segrastar*, 1695, Lacav.

«Quan algú per qualque contrayt demana diners o altres coses mobles --- e diu --- que aqueles coses que ell demana sien *sequestrades*, ço és, que sien meses en poder d'algun prohóm ---», *CostTort.* (Ol., p. 192); «e més avant lo dit governador *secresta* e empara tots e sengles béns, axí mobles com immobles, axí deutes com censes e altres qualsevol, que los dits converses e juheus hajen dins la ciutat e ylla» doc. de Ciutat de Mall., a 1392 (BSAL VIII, 56); «procuraran saber si ---, en rebre d'ells pa i aigua, T. de Bajalta se n'atipà grans sens orde --- informatió de tot lo qual --- aportaren en dit nostre ofici, y *secrestarà* los que trobarà se embarcan sens licència», del dietari municipal de Bna., de 1622 (Caret, *Barb*, p. 379).

DERIV : *Segrestador* [1695, Lacav.]: «més tranquil·litat respecte a les intencions dels seus *segrestadors* ---, en rebre d'ells pa i aigua, T. de Bajalta se n'atipà en el fons de la sitja de Miravet, on l'han tancat» (Coromines, *Silèm*, x, p. 206).

Segrestament [1695, dicc. Lacavalleria] o *segrest* [Lacavalleria], que abans s'havia dit *sequestre*: «la senyoria, ab consentiment dels bons hòmens d'aquel loc on la roba serà descarregada, deu-la tenir en *sequestra* ---», *Consolat de Mar* (§ 218, Pard., p. 279); «Aquells castells --- que'l Sr. rei de Sicília havia en Calàbria, que fossen lliurats al Pare sant, que ls tengués en *sequestre*, en tal manera que si jamés lo rei Robert venia contra lo rei de Sicília, que ell fos tengut de tornar aquells castells ---», Muntaner (fets de 1324, § 281, Casac. VIII, 36.11; *secreste* ed. Bofarull); «en el *segrest* fracassat d'en Deshoms de Vilademics, se li acumulà una intervenció que no era certa, segons m'innovà l'Àrbós ---», MmVayreda (*Puny.*, t. XI, 176 (140)).

Segrestació. + *Ensegrestar* 'dipositar': «Adéu vila de Ripoll --- quatre fadrinets se l'han emportada --- / y, a posta de sol, Barcelona entraren, / y allí en un convent l'han *ensegrastada*: / la Mare Abadessa escriu una carta / --- a la seva mare / que de suna filla, no passi cap ànsia», Milà F, *Romillo*, 285 13.

Segrestia, V. *sagristia* (SAGRAT) *Segret, segretaria*, V. *secret* (CERNDRE) *Segri, segriny, segrinyós*, V. *sagriny* *Segristà*, V. *sagrat* *Seguda*, V. *seure* i *cicuta* *Segueix*, V. *seguir* *Sèguel*, V. *sègol* *Sequent*, V. *seguir*

SEGUER, 'mena de rusc d'abelles', especialment el que ha fet un eixam en un lloc silvestre, de l'ar. *sagîr*, abreviació de *gubh sagîr* 'rusc petit, rusc menor'. □ 1.ª doc s 1386, i com a NL, 1311.

En unes afrontacions dins el terme de Tortosa: «--- del *ceguer*, avant, al quoquó de la scala, avant, ves la serra de la rovira d'En Tegell ---», a. 1386 (BABL XII, 190). *AlcM* cita d'un doc. de Sòller, de 1311, «--- sobre lo lloch apellat *El Seguer* ---». Com és natural en un mot de tal significat, a penes ha estat mai usat en literatura, i no fou recollit per cap lexicògraf fins al DAG, que tant s. v. *seguer* com s. v. *sagué(r)* el dóna com a propi del Camp de Tarragona, amb la definició «rusc d'abelles, colmena», «rusc, arna d'abelles», i en cita un passatge d'una narració anònima: «se li sentà devant, sobre un *sagué* volcat», p. p. el «folletí» de *La Renaixensa* de 1893, 568 (potser de Noller?) També cridà l'atenció a AMAlcover: «a Fornalutx, Biniraix i bona part de Catalunya diuen *sagé* (d'abelles), a Manacor i altres pobles de Mallorca, *saké*» (BDLC IV, 1909, 300).

M'és ben conegut de les comarques rurals del NO. i de Mallorca. A la rosta vall de Cérvoles del Flamicell hi ha la *Roca del segé*, amb un gros forat al mig, on em digueren que n'hi havia un, i jo mateix hi veia regalar la mel de dalt a baix de la penya; en el Montsec occidental, pujant de l'Estall cap al Portell per on s'entra a Ribagorça, travessant el Barranc del *Seguer*, em descriviren un *segé* com un rusc silvestre (1957). En altres llocs en coneixien dues menes: a l'Urgellet, a Montan, sorgí espontani un *segé*, explicat com un *abeller*, però diferent, i tots dos usats per al rusc silvestre (1957) A la baixa Vall de Boí ho aplicaven a dos de diferents: el diferenciaven de l'arna, que és d'escorça, perquè el *segé* era de guix (*èes*): l'informant me'n parlava a propòsit d'una decocció amb què ruixen un *seguer* o arna quan hi eixamena un nou eixam: semblava, doncs, tractar-se d'un rusc fet per l'home, però menys important que el rusc principal, on quedava l'eixam gros; i també reconegué que n'hi havia de silvestres (Castelló de Tor, 1957).

També el vaig sentir per les terres baixes, encara que no en cat. or.; a StaColQ. m'explicaren que a Urgell és una mena d'armari, que podia ser a la paret forana d'una casa rústica, amb una vidriera que permetia observar les abelles; però en un poble de més a ponent el descriviren com un rusc petit improvisat per un eixam dissident, que s'installa a la muntanya; i segons diversos informadors el que a Urgell anomenen *seguer* és una altra cosa (1956). També a Mallorca: pujant de Caimari, ja cap a la ratlla de Lluc, hi ha el *Penyal de tsagé*, en el qual el guia em signava el rusc que hi ha en la penya (1964). I l'àrea del mot deu penetrar més o menys dins els límits valencians, si fem